

De dikke bankportier kwam op het plat, verfpot en kwasten in de hand. Zeker een vrije middag, dacht Rie. „Opa!” schreeuwde baby. Fluks werd zij op den grond gezet; mamma was doof voor haar protesten. Zelf bleef ze kijken naar de heen en weer scharrelende figuur op het plat. Het was ook wel eens leuk om een ander te zien werken. Van nature ging haar dat heel goed af.

De duiventil was alles voor den bankportier. Iederen Zondag en op Nationale Feestdagen stond hij in zijn werkpakje, met opgestroopte mouwen, op het plat en voerde iets uit. Wát, was soms moeilijk te begrijpen. Een kunst op zichzelf, altijd iets aan één en dezelfde duiventil te kunnen verven of vertimmeren. Vorig jaar was hij groen en geel, nu rood en paars. Tallooze malen klonk de stem van den maniak-zijn-vrouw uit huis, al kwader en kwader, wanneer zij met het eten op hem wachtte; hij was niet weg te krijgen. Wanneer hij moe was van het werken, leunde hij tegen den muur en keek naar zijn dieren, tot de duisternis viel. Natuurlijk hadden ze allemaal een naam; voor andere menschen waren het niets dan duiven, maar hij kende al hun eigenschappen; soms ging er een op zijn hoofd zitten; een ander streek neer in het holletje van zijn hand. Gespannen volgde hij de romans, die zich in hun kleine samenleving afspeelden. Duiven hadden iets menschelijks. Af en toe joeg een doffer zijn vrouw het hokje uit en haalde een andere binnen; een oud-tante viel haar neef lastig. Een enkele maal vloog er een nieuwsgierig dwars-over, keek met zijn kraalooogjes door het raam en pikte tegen 't glas. Voor Othello was dat de hevigste terging en belediging denkbaar. Rie hoorde wel eens van verre, hoe zijn bek op en neer klepperde van machteloze woede; een piepend geluid wrong zich uit zijn keel. „Hij heeft weer het duiven-complex,” dacht ze dan.

De oude muur, waar de til tegenaan was gebouwd, had die prachtige, warm-doorgloeide kleur, die alleen eeuwen van zonnenschijn aan baksteen geven kan. Links rezen de achterkanten der hoge grachte-huizen; zelfs van de overzij der gracht zag je één huistopje. Rie noemde dat de vuurtoren, omdat je je kon indenken, dat er niets dan zee achter was. Het had één groote glazen deur en twee raampjes opzij, maar de vuurtorenwachter had zich totnogtoe niet laten zien.

De barok-huizen der volgende dwarsstraat, vol krullen en tierlantijnen, keken haar met hun ronde raam-oogen aan. En verder weg, hoog boven alles uit, schitterde groen de koepel der Oude Luthersche Kerk. Altijd leek die het licht te vangen; bij regenweer en nevel gaf zij de triestheid kleur.

De lange, houten schoorsteen van den vischboer twee huizen weg, trapsgewijze gebouwd voor 't gemak van de schoorsteenvegers, verstoorde het romantisch geheel. Maar hij deed Rie in de verte aan den Tour d'Eifel denken en dat verzoende haar met zijn bestaan; dat bracht verstandhouding tusschen hen.